

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Zup 164965 24 Zupž
Brčko, 11.11.2024. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po predsjedniku suda Damjanu Kaurinoviću, povodom zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku podnesenog od strane predlagača I.M. iz B., zastupanog po punomoćniku Bojani Dabić, advokatu iz Brčkog, na osnovu odredbe člana 15. Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 2/21), odlučujući o žalbi predlagača, podnesenoj protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Zup 164965 24 Zup od 11.10.2024. godine, dana 11.11.2024. godine, donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Odbija se kao neosnovana žalba predlagača I.M. iz B. i potvrđuje rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Zup 164965 24 Zup od 11.10.2024. godine.

Obrazloženje

Rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Zup 164965 24 Zup od 11.10.2024. godine, odbijen je kao neosnovan zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku u predmetu broj 96 o I 157889 23 I. U obrazloženju rješenja prvostepeni sud u suštini ukazuje na hronologiju postupanja suda kao i radnji koje su stranke preduzimale tokom predmetnog izvršnog postupka, zaključno sa donošenjem rješenja po prigovoru izvršenika od 24.07.2024. godine, te potom njegovog dostavljanja zajedno sa rješenjem o izvršenju bankama na provođenje radi zapljene sredstava u visini potraživanja, nakon čega je izveo zaključak da je postupak u ovom izvršnom predmetu, kada je u pitanju sud, završen provođenjem pomenute izvršne radnje i da konačna naplata ne zavisi od postupanja suda i njegovih odluka, već od stanja na računima izvršenika. Kako iz sadržaja spisa tog predmeta proizilazi da se radi o predmetu koji nije složen, ali koji zahtijeva aktivnost ne samo suda, već i bankarskih organizacija, predmetu u kojem je predlagač svojim ponašanjem, tj. dostavljanjem podnesaka uticao na to da postupak traje duže nego uobičajeno, a koji za predlagača ima značaj jer se tiče njegove imovine, ali u kojem je sud postupao u skladu sa zakonom, nastojeći da zaštiti interes stranaka u postupku, a naročito tražioca izvršenja (predlagača), to je iz svih tih razloga sud našao da nisu osnovani navodi predlagača da mu je povrijeđeno pravo na suđenje u razumnom roku i primjenom odredbe člana 13. stav (5) Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku odlučio kao u izreci tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno podnio punomoćnik predlagača I.M., Bojana Dabić, advokat iz Brčkog (u daljem tekstu predlagač), u kojoj u bitnom ukazuje da je prvostepenom sudu u izvršnom postupku trebalo više od deset mjeseci od podnošenja prijedloga za dozvolu izvršenja do donošenja rješenja po

prigovoru izvršenika dana 24.07.2024. godine, čemu sud prilikom donošenja pobijanog rješenja nije dao nikakav značaj, naročito imajući u vidu da je predlagač podnošenjem zahtjeva u ovom postupku dana 23.07.2024. godine upravo i htio da ishoduje donošenje te odluke, koju je sud još tokom novembra 2023. godine bio dužan donijeti, pri čemu je simptomatično to da je pomenutu odluku sud u izvršnom predmetu donio samo dan nakon podnošenja zahtjeva u ovom postupku, bez obzira na urgencije koje je predlagač ranije podnosio u izvršnom postupku, a kojim urgencijama ni na koji način nije uticao na dužinu trajanja predmetnog izvršnog postupka. Predlagač smatra da je iz tih razloga njegov zahtjev osnovan, jer do dana njegovog podnošenja prvostepeni sud u izvršnom postupku nije bio donio odluku po prigovoru izvršenika, odnosno da je pak s druge strane njegov zahtjev u ovom postupku trebalo odbaciti kao nedopušten jer je u vrijeme odlučivanja o njemu (11.10.2024. godine) prvostepeni sud u izvršnom postupku donio odluku čije donošenje je predmetnim zahtjevom predlagač i htio da ishoduje. Takođe, predlagač ističe da sud u pobijanom rješenju nije riješio o zahtjevu za naknadu traženih troškova, na koji način je postupio suprotno odredbi člana 300. stav (1) i stav (2) Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), u vezi sa odredbom člana 130. stav (4) istog Zakona.

Žalba predlagača je neosnovana.

Suprotno navodima iz žalbe predlagača, prvostepeni sud je na osnovu izvještaja o dužini postupka dostavljenog od strane postupajućeg sudije i spisa predmeta, te pravilnom primjenom mjerila za ocjenu trajanja suđenja u razumnom roku iz člana 6. Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku, donio pobijano rješenje kojim je njegov zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku odbio kao neosnovan. Na pravilnost ovakve odluke ne mogu imati uticaja navodi da je prvostepeni sud u izvršnom postupku odluku po prigovoru izvršenika donio dan nakon podnošenja zahtjeva predlagača u ovom postupku, jer ova okolnost sama po sebi ne ukazuje po automatizmu na osnovanost predmetnog zahtjeva, naročito imajući u vidu da sud u postupku za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku o ne/osnovanosti zahtjeva odlučuje na osnovu svih podataka (izvještaja i podataka iz spisa predmeta) koji su mu dostupni u momentu donošenja njegove odluke, a ne stanja do momenta podnošenja zahtjeva u ovom postupku.

S druge strane, bez obzira što je predlagač podnošenjem zahtjeva imao namjeru ishodomati donošenje rješenja po prigovoru u izvršnom postupku, koje je i doneseno dana 24.07.2024. godine, to ne znači da je prvostepeni sud u ovom postupku imao mogućnost da predmetni zahtjev odbaci kao nedopušten i to zbog toga što je „u vrijeme odlučivanja po istom otpao pravni interes predlagača“, jer navedena okolnost ne predstavlja jedan od razloga u slučaju kojeg bi se, shodno odredbi člana 11. Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku, trebalo donijeti prvostepeno rješenje o odbacivanju zahtjeva.

Predlagač u žalbi sa pravom ukazuje da prvostepeni sud podnošenje urgencija tokom izvršnog postupka nije mogao cijeniti kao njegov uticaj na to da izvršni postupak traje duže nego uobičajeno, međutim, sve i da se ova okolnost cijenila drugačije sa aspekta primjene mjerila iz člana 6. pomenutog Zakona, ona nije od takvog uticaja da bi dovela do drugačije odluke o ne/osnovanosti predmetnog zahtjeva predlagača.

Stoga, prvostepeni sud je s obzirom na sve okolnosti konkretnog slučaja pravilno utvrdio da zahtjev predlagača, u smislu člana 6. Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku, nije osnovan, pri tome posebno imajući u vidu da je u izvršnom postupku koji se vodi pod brojem 96 o I 157889 23 I postupanje suda praktično okončano preduzimanjem izvršne radnje radi zapljene novčanih sredstava sa računa izvršenika i to dostavljanjem rješenja bankama u cilju njenog provođenja, što znači da okončanje izvršnog postupka više ne zavisi od dinamike postupanja suda, već isključivo od banaka koje budu pomenutu izvršnu radnju provodile, na šta prvostepeni sud ne može direktno imati uticaj, osim nadzora u vezi sa postupanjem banaka.

Na kraju, predlagač ukazuje da je sud prilikom donošenja pobijanog rješenja povrijedio odredbu člana 300. stav (1) i stav (2) Zakona o parničnom postupku (Odlučivanje o zahtjevu stranke presudom), u vezi sa odredbom člana 130. stav (4) istog Zakona, ali ni ovi navodi ne mogu imati uticaja na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, jer obavezi shodne primjene pomenutih odredbi Zakona o parničnom postupku u konkretnom slučaju nema mjesta, dok je prvostepeni sud o osnovanosti predmetnog zahtjeva predlagača, u skladu sa članom 10. stav (5) Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku, odlučio obrazloženim rješenjem.

Imajući u vidu sve navedeno, valjalo je odlučiti kao u dispozitivu rješenja na osnovu odredbe člana 15. stav (6) Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku.

PREDSJEDNIKA SUDA

Damjan Kaurinović